

statněn. Nemá-li však žalobce u žalované pojišťovny postavení ředitele nebo vedoucího úředníka, nepřísluší mu ani nárok na funkční služné, které jest právě podmíněno výkonem služby vedoucího úředníka, jak již správně dolíčily nižší soudy, a takové služby žalobce nekoná. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, nemá pro rozhodnutí sporu podstatné důležitosti okolnost, že žalobce byl u zrušené nemocenské pokladny v K. smluvně ustanoven ředitelem, a nebyl-li o ní připuštěn odvolacím soudem důkaz výslechem stran, nelze ani jeho řízení vytýkati důvodně vadnost (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 7582.

Vznesena-li námitka nedostatku oprávněnosti ku sporu, jest se jí soudu zabývatí dříve, nežli se pustí do jednání ve věci samé.

Námitku (nedostatku oprávněnosti ku sporu) lze proti výpovědi z nájmu vznést i v dodatku k prvnímu podání, jen když se tak stalo v osmidenní lhůtě.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Rv II 746/27.)

K námitkám vypovězené pozůstalosti po Bernardu K-ovi z nájmu ponechal procesní soud první stolice výpověď v platnosti, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolání vytýkalo prvnímu soudu, jak praví též odvolací rozsudek, neúplnost řízení, pokud rozsudek první stolice zjišťuje, že sporná nájemní smlouva byla sjednána s Bernardem K-em a ne s firmou »Bernard K.« v P. Odvolání vytýkalo tudíž prvnímu soudu vadné řešení otázky pasivní legitimace žalované k sporu. Odvolací soud se s touto výtkou neobíral, máje za to, že toho není třeba, když o odvolání a s ním též o výpovědi lze i bez toho rozhodnouti. Než právem vytýká dovolání odvolacímu rozsudku mylné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), když, neřeše otázku pasivního oprávnění, rozhoduje ve věci, jakoby žalovaná ke sporu byla oprávněna, ačkoli podle námitek proti výpovědi k němu prý oprávněna není. Námitka nedostatku oprávnění ku sporu není sice námitkou procesuální, k níž by bylo přihlížeti z moci úřední, nýbrž je námitkou ve věci samé, k níž lze přihlížeti jen, byla-li stranou vznesena. Avšak to se tu stalo a námitka ta má pro řízení sporu rozhodný význam. Pokud totiž oprávnění ku sporu jest sporné, není zájmu, řešiti otázku, zda zažalovaný nárok je vůbec po právu, neboť, nutno-li námitce vyhověti, schází tím se všeho dalšího jednání. Nemáť za jisté ani smyslu ani účelu, řešiti spor po stránce věcné, když je jisto,

že rozsudek, ať dopadne jakkoli, jedná o věci, jež se netýká stran, a že, byv vydán, nemůže upravit poměr mezi osobami, které na sporu nejsou zúčastněny, třebaže jsou ze sporného poměru oprávněny a povinny (viz rozh. čís. 1874 sb. n. s. a Neumannův komentář k c. ř. s. I. sv. str. 430). Dovolací soud nemůže v souzeném případě tuto právní otázku, která jest v popředí každého sporu a musí, byla-li stranami (§ 178 c. ř. s.) přivedena na přetřes, především býti rozhodnuta, ihned sám řešiti, protože se mu pro to se zřetelem k naznačenému obsahu odvolání nedostává nutných nenapadených zjištění skutkových. Bylo proto postupovati podle § 510 c. ř. s. Dovolacímu soudu nevadila v řešení otázky oprávnění ku sporu okolnost, že žalovaná tuto námitku nevznesla ihned v prvním podání o námitkách ze dne 10. března 1927, nýbrž ji vznesla až v dodatku k nim ze dne 16. března 1927. I tak byla tato námitka podána včas v osmidenní lhůtě k tomu určené, ježto výpověď byla žalované dodána teprve 9. března 1927 a není předpisu, že by všechny námitky musily býti vzneseny v jednom podání zároveň. Stačí, že byly podány včas, třebaže postupně. Pozvolné jejich vznášení v několika podáních může po případě míti jen význam pro rozhodnutí o útratách (§ 41 c. ř. s.). Věcného významu nemá.

Čís. 7583.

Exekuční soud jest podle § 210 ex. ř. povinen přihlédnouti k výpisu z pozemkové knihy, podle něhož byl převodní poplatek zajištěn záznamem zástavního práva na vydražené nemovitosti.

Rozhodnutí o tom, kterým poměrem jest přikázati z nejvyšších podání za jednotlivé vložky převodní poplatek, vyměřený z jednotné tržové smlouvy ohledně všech vložek, nepřísluší poplatkovému úřadu, nýbrž soudu rozvrhujícímu nejvyšší podání.

Přísluší-li přednostní právo převodnímu poplatku, dlužno je přiznati také úrokům z prodlení, bez ohledu na to, zda byly knihovně zajištěny čili nic.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, R I 991/27.)

Rozděluje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti, přikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí převodní poplatek. Odpor vymáhajícího věřitele soud první stolice zamítl, vycházející z právního názoru, že podle § 72 popl. zák. je přednostní právo převodního poplatku omezeno toliko dobou a, že od doby, kdy měl býti zaplacen, neuplynula tři léta až do dne přiklepu a že poplatek byl zajištěn právem zástavním na prodaných nemovitostech. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.